

[Auken.]

at vi også her i landet går over til en arbejds giverfinansieret socialpolitik med de følger, det vil have for indkomstfordeling og socialpolitik her i landet, simpelt hen fordi det vil virke konkurrenceforvridende, hvis danske arbejdsgivere har en fordel på dette område.

Til sidst skal jeg sige noget om de økonomiske afsavn, der knytter sig til den situation, hvor vi vælger at holde os udenfor. Heldigvis er debatten herom blevet stadig mere afdæmpet og realistisk; det er kun med sjældne mellemrum, man hører tilhængere true med op til 10 pct.s arbejdsløshed eller med total økonomisk stagnation, hvis vi ikke bliver medlem af EF. De fleste er vel klar over, at vi vil få økonomiske problemer, der kan give anledning til bekymring, hvad enten vi bliver medlem af fællesmarkedet, eller vi ikke bliver medlem af fællesmarkedet. Imidlertid er der også økonomiske problemer knyttet til at holde sig udenfor. Disse opstår dog mere som følge af afsavn for landbrugseksporten end som følge af markedstilslutningen, som på kort sigt kun vil have en begrænset indflydelse på betalingsbalancen.

Vismændenes redegørelse er blevet brugt og misbrugt i debatten. Det er blevet en yndet sport at kaste velvalgte citater fra formandskabets redegørelse i hovedet på hinanden. Jeg tror, det er klogere at holde sig til de nøgne tal. Vismændene anslår bruttogeinsten for landbrugseksporten ved tilslutning til EFs landbrugsordning til ca. 1 milliard kr. i begyndelsen, stigende til 2 milliarder kr. i 1978. Heri er der dog ikke tale om en nettoforbedring af betalingsbalancen med 2 milliarder kr. om 7 år. Først må man nemlig tage hensyn til de afledede virkninger på betalingsbalancen af den forøgede indtjening i landbruget. Dernæst må man fra fordelene trække de ulemper, der følger af toldsætningen af industriens råvarer og halvfabrikata, herunder ikke mindst de højere råvarepriser i jernindustrien, der er en følge af vores samtidige tilslutning til CECA, Kul- og Stålfællesskabet.

Jeg har flere gange også i markedsudvalget efterlyst nogle tal for ulemperne for industrien ved dansk tilslutning til EF, idet der har været en tendens til kun at ville sætte tal på, når der var fordele, og ikke, når

der var ulemper. Da vi i sin tid diskuterede Nordek, kunne både industriens organisationer og regeringen hurtigt fremskaffe tal, som viste, at der også var omkostninger forbundet med Nordek for industriens vedkommende, og derfor er det glædeligt, at man nu i den skriftlige redegørelse optimistisk — jeg synes lovlige optimistisk — har anslået beløbet til ca. 300 mill. kr., som altså skal regnes på EFs debetside.

Dertil kommer de ulemper, der bliver en følge af, at 3 dages reglen bliver ophævet efter den aftalte overgangsperiode. Vi må vel forudse, at det i første række vil rejse finanspolitiske problemer og føre i retning af pres på moms- og skatteforhøjelser, men også vil ramme betalingsbalancen. Endelig skal fratrækkes vores bidrag til EF-ordningens finansiering, som man igen meget optimistisk i redegørelsen ansætter til 700 mill. kr., hvad jeg tror er mindst et par hundrede millioner kroner for lavt.

Alt i alt er der kun ubetydelige, kortsigtede fordele ved dansk tilslutning til EF. Hertil skal imidlertid lægges et anslået afsavn på ca. 1½ milliard kr., hvis vi holder os udenfor. Det vil altså sige, at det samlede danske afsavn i 1978 højst kan blive af størrelsesordenen et par milliarder kr., hvorefter forskellen mellem medlemskab og ikke medlemskab vil forsvinde efter vismændenes vurdering. Det er altså meget svært at finde belæg i tallene for skrækprofetierne om massearbejdsløshed, men det er klart, at de økonomiske problemer, der kan opstå, ikke mindst for landbrugerne, må løses på en socialt afbalanceret måde.

Men man kan altså konkludere, at der ikke er tungtvejende økonomiske hensyn, der nødvendiggør dansk tilslutning, hverken massearbejdsløshed eller total økonomisk stagnation. Det er en politisk afgørelse.

Derimod ville det være fornuftigt, hvis man i markedspolitikken og i den økonomiske politik allerede nu tog højde for den situation, at vælgerne ved den kommende folkeafstemning stemmer nej og vi derfor ligesom Norge ikke bliver medlem af fællesmarkedet. Det naturlige ville være at følge de finske følere op — jeg henviser bl. a. til statsminister Auras udtalelser ved et møde i Helsingfors den 7. december, refereret af Ritzau — og allerede nu forberede de fællesnordiske forhandlinger, der skal